పుస్తకం ఓ నేస్తం
– పద్మవల్లి

నెలనెలా మీ కోసం.. ఓ మంచి పుస్తకం

ఓ మతిమరపు ప్రొఫెసర్ ప్రేమకథ

"Math has proven the existence of God, because it is absolute and without contradiction; but the devil must exist as well, because we cannot prove it."

మనిషికి మరపు ఒక వరం. మరి ఆ మరుపే మనిషికి జీవితమయిపోతే??? ఓ మతిమరపు ప్రొఫెసర్, ఆయన అవసరాలు చూడటానికి ఏర్పాటు చెయ్యబడ్డ సహాయకురాలు, ఆమె కొడుకు... వీళ్ళ ముగ్గురి అపురూపమయిన, స్వచ్ఛమయిన ప్రేమకథ ఇది.

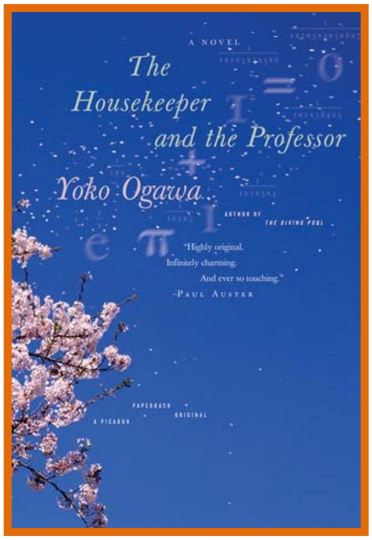

ఓ ఇద్దరు వ్యక్తుల మధ్య స్నేహమో, బంధమో నాలుగు రోజులు నిలవాలంటే ఇద్దరివైపు నుంచీ ఎంతో అవగాహనైనా ఉండాలి లేదా బోల్డెంత శ్రద్ధ ఉండాలి. ఎదుటి వాళ్ళ ఇష్టాయిష్టాలను జాగ్రత్తగా గుర్తుపెట్టుకుని, నువ్వు నాకెంతో ముఖ్యం అన్న ఎరుకని ప్రతీ నిమిషం కలిగిస్తూ జాగ్రత్తగా కాపాడుకుంటేనేగానీ ఆ బంధం నిలవడం కష్టం. ఆఖరికి కుటుంబసభ్యుల మధ్య కూడా ఇవన్నీ తప్పని ఆనవాయితీలుగా మారిపోయిన పరిస్థితులు. అటువంటిది అసలు తనెవరో, తమ మధ్య ముందురోజు ఏం జరిగిందో కూడా గుర్తుంచుకోలేని మనిషితో స్నేహం చెయ్యటం ఎవరికైనా ఎలా సాధ్యం? అవతలి వాళ్లకి గుర్తుండకపోవడం అనేది ఒకరకంగా మనకి లాభమే, 'చలో ఏక్ బార్ ఫిర్ సే అజనబీ బన్ జాయే హమ్ దోనో' అని బ్రతిమాలుకోవాల్సిన అవసరం లేకుండానే మన తప్పులు మాఫీ అయిపోతాయి. కానీ అవతలి మనిషి పరిస్థితి ఏంటి? ఓ గంట క్రితం ఏం జరిగిందో గుర్తుండదు. తనకి ఎవరు ఏమవుతారో తెలీదు. తను నిన్న జరిగింది అనుకుంటున్నదీ, తనకి గుర్తున్నవీ ఎప్పుడో ఇరవయ్యేళ్ళ క్రితం జరిగినవనీ, తనకి వర్తమానమూ, భవిష్యత్తూ అనేవి లేవూ, మిగిలింది కేవలం భూతకాలం మాత్రమే అని తెలిస్తే ఆ మనిషి మానసిక పరిస్థితి ఎలా ఉంటుంది? వీటన్నిటికీ ఒక హృద్యమైన కథారూపం జపాన్ కు చెందిన రచయిత్రి Yoko Ogawa వ్రాసిన The Housekeeper and the Professor అనే పుస్తకం. ఆంగ్లానువాదం చేసినది Stephen Snyder.

కథాకాలం 1992 మార్చి లో మొదలవుతుంది. అనగా అనగా ఓ లెక్కల ప్రొఫెసర్ గారు. వయసు అరవైకి కాస్త అటూ ఇటూ. మహా మేధావి. నంబర్ థియరీలన్నీ ఈయన వేళ్ళ కొసల మీదే కొలువు తీర్చికూర్చుంటాయి. ఏ అంకె చెప్పినా దాని విశిష్టతని, అదే సాపత్యం ఉన్న అంకెలు లక్ష రేంజ్లో ఉన్నా కూడా చిటికెలో చెప్పెయ్యగలరు. అంతే కాదు ఏ లెక్కల సిద్ధాంతాన్నయినా సరే తడుముకోకుండా, బుర్ర గోక్కోకుండా వివరించగలరు. ఇంత మేధావికీ ఓ చిన్న కష్టం. దాదాపు ఇరవయ్యేళ్ళ క్రితం 1975 లో జరిగిన ప్రమాదంలో తలకి దెబ్బ తగలడంతో ప్రస్తుతం జ్ఞాపకశక్తి కేవలం ఎనభై నిమిషాలకు పరిమితమయిపోతుంది. ఏ విషయమూ ఎనభై నిమిషాలకు మించి జ్ఞాపకం ఉండదు. కాకపోతే ప్రమాదానికి జరగడానికి ముందు జరిగిన విషయాలు మాత్రం అన్నీ అలానే గుర్తున్నాయి. కొత్త విషయాలు మాత్రం మెదడులోకి వెళ్ళాలంటే, నిండిపోయిన రికార్డింగ్ టేప్ మొదటికి తిప్పినట్టు ఎనభై నిమిషాల తర్వాత మొత్తం తుడుచు పెట్టుకు పోతాయి. అందుకని ముఖ్యమయిన విషయాలు చిన్న చిన్న చీటీల మీద రాసుకుని, వేసుకున్న కోటు నిండా పిన్నులతో గుచ్చుకుని, కదులుతున్న నోటీస్ బోర్డులా ఉంటారన్నమాట. ఆ చీటీల్లో అతి ముఖ్యమయినది "నా జ్ఞాపకశక్తి కేవలం ఎనభై నిముషాలు మాత్రమే" అన్నది.

ప్రొఫెసర్ గారికి చిన్నతనంలోనే తల్లిదండ్రులు పోతే, అన్నగారు పెంచి చదివిస్తారు. తరువాతెప్పుడో అన్నగారు కూడా చనిపోగా, దాదాపు తన వయసే ఉన్న వదిన గారు మాత్రమే అతనికి మిగిలిన బంధుజనం. అన్నగారి ఇంటి వెనక తోటలో ఓ చిన్న కాటేజ్ లో ఈయన నివాసం. ప్రొఫెసర్ ఎప్పుడూ తనలో తను గొణుక్కుంటూ, ఏదో ఆలోచించుకుంటూ, ఏవో లెక్కల పజిల్స్ పూరించుకుంటూ, వాటిని మేగజైన్స్కి పంపుకుంటూ తన రూమ్ లోనే కాలం గడుపుతుంటారు. అతనికి ఇంకే ప్రాపంచిక విషయాలూ పట్టవు. ఎవరితోనైనా మాట్లాడాలన్నా విపరీతమైన జంకు. ఎవరిని కలిసినా వాళ్ళ షూ సైజ్, లేకపోతే పుట్టిన తేదీ, ఫోన్ నంబర్ ఇలా ఏదో ఒకటి పాస్ కోడ్ అడిగినట్టుగా అడగటం, వాళ్ళు చెప్పిన నంబర్ ప్రాముఖ్యత చెప్పి, దానితో తనకి సంబంధమున్న విషయం ఏదన్నా చెప్పటం ఒక అలవాటు. అలా అని దానితో వాళ్ళు ఆయనకి గుర్తుంటారు అనేమీ కాదు. అలా ప్రతీది తనకి తెలిసిన లెక్కలతో ముడిపెట్టుకోడం ఆయనకి ఒక సాంత్వన. ఎనభై నిమిషాల కాలం దాటితే ఎవరైనా మళ్ళీ మళ్ళీ కొత్తగా పరిచయం చేసుకోవాల్సిందే. పాస్ వర్డ్ అడిగినట్టు మళ్ళీ మళ్ళీ ఏదో ఒక ఆ గుర్తింపు కోడ్స్ అడగాల్సిందే.

పగటి సమయంలో ఆయన అవసరాలు చూడటానికి ఒక ఏజెన్సీ ద్వారా హౌస్ కీపర్ ని ఏర్పాటు చేస్తుంది వదినగారు. ఆ హౌస్ కీపర్ కాటేజ్ లోకి రాకపోకలకు తోటలోకి ఉన్న చిన్నగేట్ మాత్రమే వాడాలనీ, మెయిన్ ఇంటి చుట్టుపక్కలకి రాకూడదనీ, ఏ విషయంలోనూ ఆసక్తి చూపించకూడదనీ నియమాలు పెడుతుంది వదినగారు. ప్రొఫెసర్ గారి మతిమరుపుని, చిన్నపిల్లల కన్నా అధ్వాన్నమైన ఆయన అలవాట్లనీ భరించలేక ఏజెన్సీ నుంచి వచ్చిన ఏ ఉద్యోగినీ ఎక్కువ రోజులు అక్కడ పనిచేయ్యలేక మానేస్తుంటారు. అలా ఓ తొమ్మిదిమంది వచ్చి వెళ్ళాక ఏజెన్సీ ఓ కొత్త హౌస్ కీపర్ ని పంపిస్తుంది. కథ కోసం ఆమె పేరు అనామిక అనుకుందాం. అనామిక తన బాధ్యతలు తెలుసుకోడానికని వదినగారిని వచ్చి కలిస్తుంది. తనేం పనులు చెయ్యాలో చెప్పడంతో పాటూ, యధావిధిగా అన్ని రూల్స్ కూడా నిక్కచ్చిగా చెప్పేసి, మర్నాటి నుండీ పనిలోకి రమ్మని చెప్పింది వదినగారు.

అనామిక పెళ్లి కాకుండా టీనేజ్ లోనే తల్లి కావడంతో చదువు సాగదు. ఆమెకు పది సంవత్సరాల వయసున్న ఒక కొడుకు ఉంటాడు. ఆమె తల్లి కూడా ఆమెలాగే సింగిల్ మదర్. తల్లి జీవితాన్ని చూసి కూడా ఏమీ నేర్చుకోకుండా తను కూడా కుటుంబం, ఫ్యూచర్ అనేది లేకుండా చేసుకుందని తల్లికి కోపం. ఆ కోపంతో తల్లి కూడా దూరమయిపోవడంతో, చిన్న చిన్న ఉద్యోగాలు చేసుకుంటూ కొడుకుని పెంచుకుంటుంది.

అనామిక మొదటిరోజు పనిలోకి రాగానే ప్రొఫెసర్ తలుపు తీసి నువ్వెవరని అడిగారు. తను కొత్తగా నియమించబడ్డ హౌస్ కీపర్ ని అని చెపితే, 'ఓహ్ అలానా!' అని, 'నీ షూ సైజు ఎంత?' అని అడిగారు. అపుడు ఒక నోట్ తీసి దాని మీద ఓ అమ్మాయి బొమ్మ గీసుకుని, "కొత్త హౌస్ కీపర్" అని రాసుకుని ఓ పిన్నుతో కోటుకి తగిలించుకున్నారు. ఆ నోట్ ఆయనకి ఆ వ్యక్తిని తాను ఇంతకుముందు కలిసాను అనేదానికి గుర్తన్నమాట. అది మొదలు రోజూ రాగానే ఆమె ప్రవర చెప్పుకుని ఆ నోట్ చూపించడం, ఆయన తలవూపి నీ షూ సైజ్ ఎంతనో, నీ ఫోన్ నంబర్ ఏంటనో అడగటం, లోపలకి రానివ్వడం ఓ ఆనవాయితీ అయిపోయింది. ఇల్లు శుభ్రం చేసి, వంట చేసి, బట్టలు ఉతికి ఐరన్ చెయ్యడం లాంటి పనులు చేసుకుంటుంటే, ప్రొఫెసర్ గారు రూంలో మేథ్ పజిల్స్ పూర్తి చెయ్యటంలో ఉంటారు. ఆయన టేబుల్ నిండా, క్రింద నేల మీదా గుట్టలుగా రకరకాల మేథ్ మాగజైన్స్, పేపర్స్, పెన్సిల్స్, ఎరేజర్స్ చిందరగా పడేసి ఉంటాయి. ఎప్పుడూ మేథ్స్ గురించే ఆలోచిస్తూ తనలోకంలో ఉంటూ, ఎవరైనా కదిపితే కరిచినంత పనిచేస్తుంటారు. అందుకని ఆయన మధ్యాన్నం బోజనం చేసి విశ్రాంతి తీసుకునే టైంలో మాత్రమే ఆయన రూం సర్దే పనిపెట్టుకుంటుంది. లెక్కల గురించి తప్ప ఇక మిగతా విషయలేమీ ఆయనకి ఏమీ తెలియదు. చివరికి బ్రెడ్ టోస్ట్ చేసుకోవాలంటే టోస్టర్లో ఎంత సేపు పెట్టాలో, ఎలా పెట్టాలో కూడా చూపించాల్సిందే. అదే ప్రైమ్ నంబర్స్ గురించో, ఎమికబుల్ నంబర్స్ గురించో చెప్పమంటే మాత్రం అరిటిపండు వొలిచి పెట్టినంత వివరంగా, ఆసక్తిగా వివరిస్తారు. చాలా అరుదుగా కిచెన్ లోకి వచ్చి అనామిక పని చేసుకుంటూ ఉంటే మౌనంగా గమనిస్తూ కూర్చుంటారు. మరీ అరుదుగా ఎప్పుడన్నా ఓ రెండు మాటలు జరుగుతాయి వాళ్ళ మధ్య.

ఒకరోజు ప్రొఫెసర్కి మాటల సందర్భంలో అనామికకి ఒక కొడుకు ఉన్నాడనీ, తను స్కూల్ అయ్యాక ఇంటికి వెళ్ళి తల్లి వచ్చేవరకూ ఒక్కడే ఉంటాడనీ తెల్సింది. అలా చిన్నపిల్లాడు ఒక్కడే ఇంట్లో ఉండటం మంచిది కాదనీ, పిల్లలు తల్లి దగ్గరే ఉండాలనీ కోప్పడి, మర్నాటి నుండీ స్కూల్ కాగానే ఇక్కడికే నేరుగా వచ్చెయ్యమని కొడుకుతో చెప్పమని చెప్తారు. తను ఇంటి దగ్గరే ఉన్న పార్క్ లో స్నేహితులతో ఆడుకుంటూ ఉంటాడనీ, భయమేమీ లేదనీ చెప్పినా ససేమిరా వినరు. అలా పిల్లల్ని క్లైంట్స్ ఇంటికి తీసుకురావటం, తను పని చేసే ఏజెన్సీ రూల్స్ కి విరుద్ధం కనుక, ఇక తప్పక ఏజెన్సీ వాళ్ళతో విషయం చెప్పి వాళ్ళ అనుమతి తీసుకుంటుంది అనామిక. మర్నాడు స్కూల్ అవ్వగానే కొడుకు తల్లి ఇచ్చిన ఆనవాళ్ళ ప్రకారం ప్రొఫెసర్ ఇంటికి వస్తాడు. పిల్లాడిని చూడగానే ఆయనకి ఏదో అవ్యాజమైన ప్రేమ కలుగుతుంది. తన తల ఆప్యాయంగా నిమిరి, తన తల ఫ్లాట్ గా ఉండటంతో తనకి స్క్వేర్ రూట్ గుర్తొస్తుందని చెప్పి, రూట్ అని ముద్దు పేరు పెట్టారు. వెంటనే మర్చిపోకుండా అనామిక వివరాలు రాసుకున్న చీటీమీదే పక్కగా ఒక చిన్నపిల్లాడి బొమ్మ గీసుకుని, క్రింద రూట్ అని రాసుకున్నారు. అది వాళ్ళిద్దరి మధ్య నిర్వచించలేని అనుబంధానికి నాంది.

రోజూ రూట్ రాగానే ప్రొఫెసర్ తను చేస్తున్న పనులన్నీ వదిలేసి తన రూమ్ లోంచి బయటకి వచ్చి, రూట్ కిచెన్లో టేబిల్ దగ్గర కూర్చుని హోమ్ వర్క్ చేసుకుంటుంటే పక్కనే కూర్చుని అవసరమైతే హెల్ప్ చెయ్యడం మొదలుపెడతారు. రోజూ ఇక్కడ పని ముగించుకుని ఇంటికి వెళ్ళి అపుడు వండి డిన్నర్ పెడితే పిల్లాడికి ఆలస్యమయిపోతుంది కాబట్టి పిల్లాడినీ, మళ్ళీ వేరుగా వండటం అనవసరమైన పని కాబట్టి అనామికనీ ఇక్కడే తనతో పాటే భోజనం చెయ్యమని ఒప్పిస్తారు. ఏజెన్సీ తన జీతం నుండి ఖర్చులు మినహాయించుకొనే ఒప్పందం మీద అనామిక అందుకు ఒప్పుకుంటుంది. రోజూ రూట్ హోం వర్క్ చేసుకోవటం అయిన తర్వాత ముగ్గురూ కలిసి భోజనం చెయ్యటం, తర్వాత మిగిలినవి శుభ్రం చేసి సర్ది అపుడు ఇంటికి బయలుదేరటం జరుగుతుంటుంది. తను ఒంటరిగా భోజనం చేసేటప్పుడు చిన్నపిల్లల్లా చుట్టూ క్రింద పోసుకుని, మూతినిండా అంటించుకొని, చప్పుడు చేస్తూ తినే ప్రొఫెసర్, రూట్ పక్కనున్నప్పుడు మాత్రం తనకి తెలీకుండానే శుభ్రంగా, పద్ధతిగా తింటూ ఎంతో బాధ్యతగా ప్రవర్తించడం అనామికని ఆశ్చర్యపరుస్తుంది.

ఇక హోం వర్క్ సమయంలో అయితే చెప్పనక్కర్లేదు. రూట్ కి లెక్కలు హెల్ప్ చేసినపుడు, లెక్కకి ఆయన ఆన్సర్ చెప్పెయ్యటం కన్నా, అది తనంతట తను కనుక్కోవడానికి ప్రోత్సహిస్తుంటారు. సరైన జవాబు కనుక్కునే ప్రయత్నంలో ఒక్కోసారి మనకి ముందు తెలియని ఎన్నో కొత్త సమస్యలకి జవాబులు దొరుకుతాయని చెప్తారు. ప్రొఫెసర్ రూట్ మీద చూపించే ఆప్యాయతా, శ్రద్ధ చూసి అనామికకి ఎంతో ఆనందం కలుగుతుంది. తండ్రి మొహం కూడా తెలీని కొడుక్కి తండ్రి ప్రేమ లాంటి ప్రేమ దొరికిందని సంతోషపడుతుంది. రూట్ కి రేడియోలో వచ్చే బేస్ బాల్ గేమ్ కామెంటరీ వినడం అంటే చాలా ఇష్టం. అప్పుడప్పుడూ పార్కో్లో వినేవాడు. ప్రొఫెసర్ ఇంట్లో పనిచెయ్యని పాత రేడియో ఒకటి ఉంది. ఒకరోజు రూట్ ఒక కష్టమయిన లెక్కకి ఆన్సర్ తను కనుక్కుంటే రేడియోని బాగుచెయ్యించాలని అడుగుతాడు. కష్టపడి దానికోసం ఆ లెక్కని సాధిస్తాడు. ఇక రోజూ హోమ్ వర్క్ అయిపోగానే ఇద్దరూ కలిసి రేడియో పెట్టుకుని వినడం మొదలుపెడతారు. దానితో కథలో కొత్త చిక్కులు వస్తాయి. ప్రొఫెసర్ గారికి తెలిసిన ఆటగాళ్ళందరూ 1975ప్రాంతం వాళ్ళు. ఇపుడేమో వాళ్ళందరూ రిటైర్ అయిపోయి టీములో కొత్తవాళ్ళు ఉన్నారు. ఆయనకి తనకేం జరిగిందో గుర్తులేకపోయినా, తనలో ఏదో తేడా ఉందని మాత్రం తెలుసు. అందుకని అలా తన వర్తమానం అంతా తన గతమే అని లీలగా తెలుస్తున్న సమయంలో తనలో తనే ముడుచుకుపోతారు. రూట్ కి ప్రొఫెసర్ మెమొరీ ప్రాబ్లం కొంచెం తెలుసు. తను అందరిలా నార్మల్ కాదు అని అనిపించినా క్షణంలో ప్రొఫెసర్ బాధపడతారనీ తెలుసు. అది ఆ చిన్ని మనసుకి ఇష్టంలేదు. అందుకని ఆయన తన ఫేవరేట్ ఆటగాడు ఫీల్డ్ లోకి రావటం లేదేం అని ఆలోచిస్తుంటే, ఒకసారి ముందే అవుట్ అయి వెళ్ళిపోయాడనీ, ఒకసారి కాలికి దెబ్బతగిలిందని ఆడలేదనీ, ఒకసారి అపుడే ఆడి వెళ్ళిపోయాడు మీరు వినలేదనో చెప్పి అప్పటికి నెట్టుకొస్తుంటాడు.

ఇలా ఉండగా ఒకరోజు తల్లీ కొడుకులిద్దరూ వూర్లో జరుగుతున్న బేస్ బాల్ ఆట చూడటానికి వెళ్ళాలని అనుకుని, ప్రొఫెసర్ని కూడా తమతో రమ్మని అడుగుతారు. దాదాపు రెండు దశాబ్దాల తరువాత జనసమూహంలోకి వెళ్ళిన ప్రొఫెసర్ మొదట బిడియంతో ఉన్నా తర్వాత ఆటనీ, జనాన్నీ, రూట్ తో కలిసి ఆట చూడటాన్నీ బాగా ఆనందిస్తారు. ఆట ముగిసిన తర్వాత రాత్రి పది

గంటలప్పుడు ప్రొఫెసర్ని ఇంట్లో దింపి వెళ్ళడానికి వస్తారు. అలవాటులేని అలసటా, తెలియని ఉద్విగ్నతా కలిసి ప్రొఫెసర్కి ఒళ్ళు తెలియకుండా జ్వరం వచ్చి దాదాపు స్పృహలేని స్థితిలో ఉండటంతో, రాత్రప్పుడు ఎవరూ లేకుండా ఆయనని అలా ఒంటరిగా వదిలి వెళ్ళడానికి మనసొప్పక అనామిక ఆ రాత్రికి కొడుకుతో సహా అక్కడే ఉండటానికి నిశ్చయించుకుని, ఆయన బాగోగులు చూసుకుంటుంది. అలా వొళ్ళు తెలియని స్థితిలో మూడు రోజులు గడిపిన ప్రొఫెసర్, నాలుగోరోజుకి కొంచెం తేరుకుంటారు. నాలుగో రోజున అనామికని వెంటనే ఏజెన్సీ ఆఫీసుకు రమ్మని పిలుపొచ్చింది. ఆఫీసుకి వెళ్ళిన అనామికతో మేనేజర్ "నువ్వు నాలుగు రోజుల క్రితం ప్రొఫెసర్ ఇంట్లో రాత్రి గడిపావు కదా" అని అడిగి, ఆమెకు ఏమీ చెప్పే అవకాశం ఇవ్వకుండా "ముందు అనుకున్న నిబంధనలకు విరుద్ధంగా క్లైయింట్ ఇంట్లో గడపటం రూల్స్ ని అతిక్రమించడమే అనీ, ప్రొఫెసర్ గారి వదిన గారు కంప్లయింట్ చెయ్యడం వలన ఆ క్షణంనుంచే ప్రొఫెసర్ ఇంట్లో ఉద్యోగం ముగిసిందనీ" చెప్పి మర్నాటి నుండీ వేరే క్లయింట్ దగ్గర పనికి వెళ్ళమని నిష్కర్షగా చెప్తాడు. ఇక వేరే చేసేదేమీ లేక బాధపడుతూనే అనామిక వెళ్ళిపోతుంది. రోజూలా మళ్ళీ ప్రొఫెసర్ ని చూడటం కుదరక పోవటంతో రూట్ కూడా చాలా దిగులుగా ఉంటాడు.

ఒకరోజు అనామిక క్లయింట్ ఇంట్లో పని చేసుకుంటూ ఉండగా, వెంటనే తనని ప్రొఫెసర్ ఇంటికి వెళ్ళమని ఏజెన్సీ నుండి ఫోన్ వస్తుంది. కంగారు పడుతూ వెళ్లేసరికి అక్కడ హాల్లో కొడుకూ, ప్రొఫెసర్, వదిన గారూ కనిపిస్తారు. ఏమయిందో అని భయపడుతున్న అనామికతో వదినగారు "అక్కడ తన ఉద్యోగం ముగిసాక ఇంకా ప్రొఫెసర్ తో ఏదో దురుద్దేశ్యంతోనే వాళ్ళు పరిచయం కొనసాగిస్తున్నారనీ, ప్రొఫెసర్ దగ్గర ఆస్థి ఏమీలేదు కాబట్టి ఆశలు వదులుకోమనీ" కఠినంగా మాట్లాడుతుంది. రూట్ తను స్కూల్ లైబ్రరీ నుంచి కథల పుస్తకం తెచ్చుకున్నాననీ, దాన్ని ప్రొఫెసర్తో కలిసి చదువుకోవాలని అక్కడికి తల్లికి తెలీకుండానే వచ్చాననీ చెప్పినా దాన్ని వినిపించుకోకుండా ఇద్దరినీ నిందిస్తుంది. అప్పటివరకూ మౌనంగా కూర్చున్న ప్రొఫెసర్ విసురుగా లేచి "ఆ పిల్లాడిని అలా వదిలేయ్", అని ఒక కాగితం మీద ఒక ఈక్వేషన్ (యూలర్ ఫార్ములా, వివరణ కోసం చివరన నోట్ చూడండి) రాసి వదినగారి ముందు పెట్టేసి లోపలికి వెళ్ళిపోతారు. అది చూసిన వదినగారు ఏదో అర్థమయినదానిలా ఇక మాటలు రాక ఉండిపోతుంది. ఇది జరిగిన కొన్ని రోజుల తర్వాత మళ్ళీ ప్రొఫెసర్ ఇంట్లో పనికి వెళ్ళమని ఏజెన్సీ నుంచి అనామికకి కబురు వస్తుంది. దానితో మళ్ళీ ప్రొఫెసర్ని రోజూ చూడొచ్చు అని రూట్ కూడా ఎంతో సంతోషిస్తాడు. మళ్ళీ ముగ్గురి స్నేహం యధావిధిగా సాగుతుంది. రోజులు అలా గడుస్తుండగా ప్రొఫెసర్ జ్ఞాపకశక్తి ఎనభై నిమిషాల నుండి నెమ్మదిగా ఇంకా తక్కువ సమయానికి పడిపోవడం గమనించి అనామిక ఆందోళన పడుతూ ఉంటుంది.

త్వరలో రూట్ పుట్టినరోజు రాబోతుందని తెలిసి అది తన ఇంట్లో సెలెబ్రేట్ చెయ్యాలని చెప్తారు ప్రొఫెసర్. కొన్ని నెలలపాటు కష్టపడి కనుక్కొన్న ఒక ప్రూఫ్ కి ప్రొఫెసర్కి మొదటి బహుమతి రావటంతో, ఆ సందర్భంగా ఆయనకి తెలీకుండా సెలెబ్రేట్ చెయ్యాలని తల్లీ కొడుకులిద్దరూ అనుకుంటారు. ఆయనకి ఏం బహుమతిగా ఇవ్వాలా అని అలోచించి, ఆయనకీ ఎంతో ఇష్టమయిన బేస్ బాల్ ఆటగాడి బొమ్మున్న స్పెషల్ ఎడిషన్ కార్డ్ ఇవ్వాలని అనుకుంటారు. దానికోసం ఎంతో కష్టపడి, ఎన్నో షాపులు తిరిగి చివరికి

సంపాదిస్తారు. ప్రొఫెసర్ కూడా రూట్ కోసం ఒక మంచి లెదర్ బేస్బాల్ గ్లవ్ బహుమతిగా ఇస్తారు. రూట్ ఇచ్చిన బేస్బాల్ కార్డ్ ని తాడుకి కట్టి మెళ్ళో వేసుకుంటారు. ప్రొఫెసర్ జ్ఞాపకశక్తి అప్పటికే బాగా క్షీణించి, కనీసం రెండు నిముషాలు కూడా గుర్తుండకుండా పోవడంతో వదినగారు ఆయన్ని ఒక లాంగ్ టర్మ్ కేర్ ఫెసిలిటీలో చేర్చి, తను కూడా ఆయనకు తోడుగా అక్కడే ఉండిపోతుంది.

జ్ఞాపకాలకూ, శారీరక వైఫల్యాలకూ అతీతంగా వారి అనుబంధం చిరకాలం కొనసాగింది. ప్రతీ వీకెండ్ తల్లీ కొడుకులిద్దరూ ప్రొఫెసర్ని చూడడానికి వెళ్ళి అతనితో సాయంత్రం వరకూ సమయం గడిపివస్తుంటారు. వాళ్ళిద్దరూ ఎవరో కూడా ప్రొఫెసర్కి ఏమాత్రమూ గుర్తు లేదు, కానీ ప్రతీసారీ రూట్ ని చూడగానే ఆయనలో ఏదో అనిర్వచనీయమైన ఆప్యాయత పొంగుతుంది. చూడగానే ఆప్యాయంగా తలనిమిరి, నీ తల స్క్వేర్ రూట్ లా ఉంది అని, హృదయానికి హత్తుకుంటారు. రూట్, ప్రొఫెసర్ లాన్లో దాగుడుమూతలు ఆడుతుంటే అనామిక, వదినగారు దూరంగా కూర్చుని వాళ్ళని గమనించడం, ఇంటినుంచి తెచ్చిన లంచ్ తిని కబుర్లు చెప్పుకుని ఆఖరు బస్ పట్టుకుని ఇంటికి తిరిగి రావటం...

మనం కథ దగ్గర ఇక్కడితో ఆగిపోదాం. ఆ తర్వాత ఏమయ్యిందో ఎవరికి కావాలి? రూట్ పెద్దవాడయ్యి లెక్కల టీచర్ అయ్యాడు. ప్రొఫెసర్ ఇచ్చిన గ్లోవ్ ఇప్పటికీ ఎంతో అపురూపంగా దాచుకున్నాడు. ఆయన రూట్ ని హృదయానికి హత్తుకున్నప్పుడల్లా, ఇద్దరి మనసుల్లోని ప్రేమను తనూ అందుకోవాలని ప్రయత్నిస్తున్నట్టు, రెండు హృదయాలనూ తాకుతూ రూట్ ఇచ్చిన కార్డ్ ప్రొఫెసర్ మెళ్ళో ఇంకా వేళ్ళాడుతూనే ఉంది. అంతకన్నా మనం తెలుసుకోవాల్సింది మాత్రం ఇంకేం ఉంది? ఎవరన్నారు, మనుషుల మధ్య బంధాలు సాగాలంటే రక్తసంబంధాలూ, ఇచ్చి పుచ్చుకోడాలూ, పరస్పర అవసరాలూ తప్పవని?

కథ పూర్తయ్యేసరికి మనసుని ఒక చెప్పలేని అనుభూతి కమ్మేస్తుంది. అది దిగులూ, విచారమూ, సంతోషమూ, నిర్లిప్తత అంటూ విడదీసి చెప్పగలిగేదేదీ కాదు. బహుశా అన్నీ కలగలిసిన మిశ్రమ అనుభూతులు మేళవించిన స్థబ్దత. కొంచెం సేపు కళ్ళు మూసుకుని పుస్తకాన్ని అలానే గుండెల మీద పెట్టుకుని మౌనంగా ఉండిపోవాలనిపిస్తుంది.

*** Euler's Formula explianed. $e^{\pi^i} +1 = 0$

*"**i**" is the square root of -1, an imaginary number that never shows itself. **Pi**, whose value is 3.14159...a number that continues to the end of the universe. The value of "**e**" is 2.7182818284....an irrational number. Both Pi and e go on and on forever. Euler theroy states a natural relationship between apparently unrelated numbers.*

*From an infinite universe, **pi** and **e** come together with **i**. None of them are connected, but if a human adds just one thing, the whole world is transformed. The contradiction is resolved to zero.*

What at first appears complicated becomes nothing.

Euler theory is used to show how completely unrelated, different kind of people are brought together to create a beautiful relationship. Though at first the relationship might seem complicated or unlikely, but in fact it is quite natural.

ఈ పుస్తకాన్ని రచయిత్రి 2003లో రాయగా, 2009లో ఇంగ్లీష్ భాషలోనికి అనువాదం చేసారు. దీనికి జపనీస్ బెస్ట్ సెల్లర్స్ అవార్డుతో పాటూ, మరి కొన్ని అవార్డులు కూడా లభించాయి. చాలా బుక్ రీడింగ్ క్లబ్స్, సర్కిల్స్ లో ప్రముఖంగా చదవబడిన పుస్తకం ఇది. Stephen Snyder అనువాదం ఎంతో సరళంగా, చక్కని శ్రుతిలో కూర్చబడిన పాటలా సాగిపోతుంది. ఎంతో సరళమైన పదాలతో, వాక్యాడంబరం లేని కథనం. కథలో భాగంగా అల్లబడ్డ ఎన్నో లెక్కల ముచ్చట్లు, లెక్కలు తెలిసిన వాళ్ళకే కాకుండా తెలీని వాళ్లకు కూడా ఆసక్తిని కలిగించేలా ఉంటాయి. అవి ఎక్కడా కావాలని ఇరికించబడినట్టు కాకుండా ఎంతో సహజంగా కథనంలో ఇమిడిపోయాయి. కథలో ఏ పాత్రకీ పేర్లుండవు, ఒక్క బేస్ బాల్ ఆటగాళ్లకి తప్ప. అలా పేర్లు లేకపోవడంతో ఈకథని ఏ ప్రాంతం వాళ్ళకి అన్వయించుకున్నా అంతే సహజంగా ఉంటుంది. ప్రధాన పాత్రలకి మనం నారాయణరావు, సుజాత లాంటి పేర్లు గనక పెట్టుకుని, బేస్ బాల్ ఆటని క్రికెట్ అని మారిస్తే అచ్చతెలుగు కథలా ఉంటుంది.

ప్రొఫెసర్ పాత్రకు ఇన్స్పిరేషన్ Paul Erdos అనే హంగేరికి చెందిన మేథ్ మెటీషియన్, అతని జీవితచరిత్ర "The Man Who Loved Only Numbers" అని అంటారు. దీన్ని "The Professor and His Beloved Equation" అనే పేరుతో (పుస్తకం అసలు పేరుకి అర్థం కూడా ఇదే) జపనీస్ భాషలో సినిమాగా తీసారు. దాని ట్రైలర్ ఇక్కడ చూడవచ్చు. ఈ పుస్తకం చాలామందికి 50 First Dates అనే సినిమాని గుర్తుకు తెచ్చిందని కూడా చెపుతారు.

రచయిత్రి గురించి: Yoko Ogawa జపనీస్ భాషలో దాదాపు ఇరవైకి పైగా నవలలూ కథాసంకలనాలూ, ఒక మేథ్ మెటీషియన్తో కలిసి "An Introduction to the World's Most Elegant Mathematics" అనే పుస్తకాన్ని వ్రాసారు. ఆవిడ రచనలు ఫ్రెంచ్, ఇటాలియన్, జర్మన్, గ్రీక్, ఇంగ్లీష్ భాషల్లోకి అనువదించబడ్డాయి. చాలా రచనలకు గానూ జపాన్లోని ప్రముఖమైన లిటరరీ అవార్డ్స్ అందుకున్నారు. ప్రముఖ జపనీస్ రచయిత Haruki Murakami ప్రభావం ఈమె రచనల మీద ఉందనేది ఒక అభిప్రాయం. ఈమె రచనల్లో Diving Pool అనేది బాగా పేరొందిన నవల (మూడు పెద్ద కథల సంకలనం).

(source of the pictures: Internet)

(వచ్చే నెల మరో మంచిపుస్తకంతో కలుసుకుందాం)

COMMENTS